

IL SEMBLERAIT QUE LE MONDE TE POUSSE

Un projecte de Gabriel Pericàs

Durant els seus estudis de Belles Arts a la Universitat de Barcelona, Gabriel Pericàs (Palma de Mallorca, 1988) ha assolit un índex poc habitual de presència pública a través dels seus primers treballs. Això es deu a la descaradura amb què manipula les estratègies lingüístiques ja sancionades per la tradició de l'art conceptual, tot conjuminant una aparença lúdica amb un estimulant control de l'atractiu formal. Les seves obres, per la seva pròpia naturalesa comunicatives i parlants, quasi grolleres en el seu caràcter explícit, tendeixen a una condició muda, a una resistència a la descodificació semblant a l'expressivitat de l'imaginari que susciten. Mitjançant aquestes obres ha anat articulant una composició autobiogràfica, una exhibició aparentment impúdica i transparent dels seus desitjos i les seves filies que, més que derivar en la construcció d'un personatge, desvien l'atenció del lector cap a aspectes banals i contingents que a poc a poc es van impostant com a ficció, amb la temporalitat extraartística de la rumorologia.

Per al projecte que clausura el cicle de “Composició de lloc”, Gabriel Pericàs produeix la proposta aparentment més espectacular: a manera d'una il·luminació comercial subreptícia, els finestrals de la primera planta de l'Espai Cultural Caja Madrid mostren a la plaça Catalunya una sèrie d'instal·lacions de neó. Compostes per el·lipses amb un moviment espiral, exerceixen una crida òbvia i, alhora, són enigmàtiques pel que fa al seu sentit final. Aquesta és la tònica global: una juganera falsedat, allò de semblar sense acabar de ser. Com a contrast, a l'interior, una sèrie de peces es troben en una sala superior com si estiguessin deixades de banda i plantegen una mena d'exposició provisional que encara podria arribar a tenir un possible lloc. Així doncs, cada element funciona com un sintagma amb una disposició astutamente descurada que, a partir del ganxo espectacular de l'exterior, es desplega com si fos un membre d'una endevinalla irresoluble.

La intervenció consisteix precisament en una juxtaposició simulada a la qual manquen les conjuncions d'unió. La cadena de significació parteix del títol mateix, que és una traducció al francès d'una frase feta en mallorquí. L'empenta que suggereix és la que va fent que les peces encaixin en un puzzle que es va tornant cada vegada més personal a mesura que es penetra a l'interior, però amb una ombra de trama o ficció que ho posa tot sota sospita, fins i tot gràcies a la seva disposició desmanegada. Igual que en una màquina cèlibe duchampiana, és el desig allò que promou el secret escamotejat en els diferents elements d'aquesta representació: el desig històric que científics utòpics van destinar a la construcció impossible de màquines de moviment perpetu; el somni del disseny contemporani d'assolir l'adequació màxima en la unió simple entre forma i funció evocat per les cadires Thonet; la construcció icònica de la veterinària que expressa el desig de l'artista per insistir en la repetició masturbatòria d'una projecció adolescent de la libido; i, finalment, el desig irremeiable del públic per desxifrar, per entendre. Fins i tot les peces que resulten més llegibles en la seva autonomia, directament comunicatives o certes, exerceixen de ganxo sobre el conjunt, de tal manera que allò que sembla engany es converteix en una sospita global sobre la representació mateixa: com un carnaval en el qual els gestos resulten familiars però en què mai es produeix la caiguda definitiva de les màscares. L'empenta que dona sentit al conjunt, que enllaça aquestes restes o cites en una cadena parlada, es produirà només en el moment inaugural, com l'exposició mateixa: una tirada de daus que donarà sentit a l'aparent atzar. O bé, simplement, una altra trampa enganyosa en un tauler del qual només els assistents coneixeran les regles de joc.

Manuel Segade

asistentes conocerán las reglas de juego. daré sentido al aparente azar. O, simplemente, otra trampa engañosa en un tablero del que sólo los producirá tan sólo en el momento inaugural, como la propia exposición: una tirada de dados que El empuje que da sentido al conjunto, que enlaza esos restos o citas en una cadena hablada, se produce la caída definitiva de las máscaras. propia representación: como un carnaval en el que los gestos resultan familiares pero donde nunca conjunto, de tal modo que lo que parece engaño se convierte en una sospecha global sobre la más legibles en su autonomía, directamente comunicativas o ciertas, ejercen de gancho sobre el el deseo irremediable del público por descifrar, por entender. Incluso las piezas que resultan insistir en la repetición masturbatoria de una proyección adolescente de la libido; y, finalmente, por las sillas Thonet; la construcción icónica de la veterinaria que expresa el deseo del artista por contemporáneo de lograr la máxima adecuación en la unión simple entre forma y función evocado destinaron a la construcción imposible de máquinas de movimiento perpetuo; el sueño del diseño en los diferentes elementos de esta representación: el deseo histórico que científicos utópicos Como en una máquina cèlibe duchampiana, es el deseo el que promueve el secreto escamotejado. de trama o ficción que lo pone todo bajo sospecha, incluso gracias a su disposición desmanejada. un puzzle que se vuelve más personal a medida que se penetra en el interior, pero con una sombra de una frase hecha en mallorquí. El empuje que sugiere es el que va haciendo piezas en conjunciones de unión. La cadena de significación parte del propio título, una traducción al francés La intervención consiste precisamente en una juxtaposición simulada a la que le faltan las exterior, se despliega como un miembro de un acertijo irresoluble. un sintagma con un una disposición astutamente descurada que, a partir del gancho espectacular del exposición provisional que todavía vaya a tener un posible lugar. Así, cada elemento funciona como de piezas se disponen en una sala superior como dejadas a un lado, planteando una especie de una juganera falsedad, el parecer y no terminar de ser. Como contraste, en el interior, una serie obvia y, al mismo tiempo, son enigmáticas respecto a su sentido final. Esta es la tónica global: serie de instalaciones de neón. Compostas por elipses con movimiento espiral, ejercen una llamada ventanales de la primera planta del Espai Cultural Caja Madrid muestran a la plaza Catalunya una propuesta aparentemente más espectacular: al modo de una iluminación comercial subrepticia, los Para el proyecto que clausura el ciclo de “Composición de lugar” Gabriel Pericàs produce la que poco a poco se van impostando como ficción, con la temporalidad extraartística de la rumorología. la construcción de un personaje, desvían la atención del lector hacia aspectos banales y contingentes una exhibición aparentemente impúdica y transparente de sus deseos y filias que, más que derivar en del imaginario que suscitan. Por medio de ellas ha ido articulando una composición autobiográfica, explicitud, tienden a una condición muda, a una resistencia a la decodificación para a la expresividad del atractivo formal. Sus obras, por su propia naturaleza comunicativas y parlantes, casi soeces en su por la tradición del arte conceptual, conjungando una apariencia lúdica con un estimulante control trabajos. Esto se debe al deseñado con que manipula las estrategias lingüísticas y sancionadas Mallorca, 1988) ha alcanzado un índice poco habitual de presencia pública a través de sus primeros Durante sus estudios de Bellas Artes en la Universidad de Barcelona, Gabriel Pericàs (Palma de

Un proyecto de Gabriel Pericàs

IL SEMBLERAIT QUE LE MONDE TE POUSSE

fig. 04/04 —

Dimecres 15 de desembre de 2010, a les 20:00 h.

Acte inaugural del projecte “Il semblerait que le monde te pousse”

Presentació del projecte a càrrec de l'artista Gabriel Pericàs i del comissari Manuel Segade, a l'auditori de l'Espai Cultural Caja Madrid. Per les característiques de l'acte, es prega puntualitat.

Dimecres 19 de gener de 2011, a les 19:30 h.

Acte de cloenda del cicle “Composició de lloc”

Presentació dels catàlegs d'aquesta programació amb els artistes Sergi Botella, Mariona Moncunill, Gabriel Pericàs i Alex Reynolds i el comissari Manuel Segade. Cada edició tradueix cada projecte a la manera d'un llibre d'artista, amb la col·laboració de ferranEIOTro Studio. En aquesta taula rodona s'aprofitarà per analitzar el desenvolupament del cicle en general i mostrar públicament la forma de treball que l'ha fet possible.

Miércoles 15 de diciembre de 2010, a las 20:00 h.

Acto inaugural del proyecto “Il semblerait que le monde te pousse”

Presentación del proyecto a cargo del artista Gabriel Pericàs y del comisario Manuel Segade, en el auditorio del Espai Cultural Caja Madrid. Por las características del acto, se ruega puntualidad.

Miércoles 19 de enero de 2011, a las 19:30 h.

Acto de clausura del ciclo “Composición de lugar”

Presentación de los catálogos de esta programación con los artistas Sergi Botella, Mariona Moncunill, Gabriel Pericàs y Alex Reynolds y el comisario Manuel Segade. Cada edición traduce cada proyecto al modo de un libro de artista, con la colaboración de ferranEIOTro Studio. En esta mesa redonda se aprovechará para analizar la marcha del ciclo en general y mostrar públicamente la forma de trabajo que lo ha hecho posible.

Entrada gratuïta

OBRA SOCIAL CAJA MADRID

T. 933 01 44 94 · www.obrasocialcajamadrid.es

Espai Cultural

Plaça Catalunya 9

08002 Barcelona

www.facebook.com/EspaiCultural

Horari:

Dilluns a dissabte de 10 a 21 h.

Diumenges i festius de 10 a 14 h.

cultura

fig. 04/04 —

Gabriel Pericàs. “Pata de caballo (la mentira)” (detall), 2010

IL SEMBLERAIT QUE LE MONDE TE POUSSE

Un projecte de Gabriel Pericàs

Exposició

Espai Cultural **CAJA MADRID**

Barcelona

15.12.2010 - 23.01.2011

COMPOSICIÓ DE LLOC

Un cicle comissariat per Manuel Segade

fig. 01/04 —

SERGI BOTELLA

16.06.2010 - 01.08.2010

fig. 04/04 —

GABRIEL PERICÀS

15.12.2010 - 23.01.2011

fig. 02/04 —

MARIONA MONCUNILL

08.09.2010 - 10.10.2010

fig. 03/04 —

ALEX REYNOLDS

20.10.2010 - 28.11.2010

COMPOSICIÓ DE LLOC

Un cicle comissariat per Manuel Segade

La composició de lloc és una tècnica de reflexió introspectiva ideada per Sant Ignasi de Loyola que consisteix en la representació imaginària d'una escena on es pot veure a un mateix com un personatge aliè, amb l'objectiu de realitzar un anàlisi de consciència. Amb el temps ha esdevingut una eina de pensament bàsica per entendre el barroc històric, del moment en que allò real començava a ésser substituït pel seu doble: la representació.

Com un cicle sense lloc fix, "Composició de lloc" actua com un espai imaginari superposat als continguts de la seu de l'Espai Cultural Caja Madrid a Barcelona. Quatre artistes de l'escena de la ciutat han treballat amb el comissari, a partir d'una metodologia de diàleg conjunt, per proposar quatre intervencions successives, concebudes especialment per aquest espai, com a exercicis de representació: escenaris crítics on replantegen la seva pròpia condició o la de la institució en la qual hi introdueixen les seves pràctiques.

COMPOSICIÓN DE LUGAR

Un ciclo comisariado por Manuel Segade

La composición de lugar es una técnica de reflexión introspectiva ideada por San Ignacio de Loyola que consiste en la representación imaginaria de una escena donde poder verse a uno mismo como un personaje ajeno, con el objetivo de realizar un análisis de conciencia. Con el tiempo ha devenido una herramienta de pensamiento básica para comprender el barroco histórico, del momento en que lo real comenzaba a ser sustituido por su doble: la representación.

Como un ciclo sin lugar fijo, "Composición de lugar" actúa como un espacio imaginario superpuesto a los contenidos de la sede del Espai Cultural Caja Madrid en Barcelona. Cuatro artistas de la escena de la ciudad han trabajado con el comisario, a partir de una metodología de diálogo conjunto, para proponer cuatro intervenciones sucesivas, concebidas especialmente para este espacio, como ejercicios de representación: escenarios críticos donde replantean su propia condición o la de la institución en la que introducen sus prácticas.

IL SEMBLER
Un projecte de Gabriel Pericàs
Exposició
Espai Cultural
Barcelona
15.12.2010

COM
Un c